

LÍRAI UTAZÁS FORRÓ ÁGNES KERAMIKUS, GRAFIKUSMŰVÉSZ,
MŰVÉSZETTERAPEUTA, TÜCSÖK-KRÓNIKÁS ÉS ÖRÖMSZAKÁCS
KÖZMEGBECSÜLÉSNEK ÖRVENDŐ ALKOTÓI ÉLETÉBEN

Laudáció az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület Szolnay Sándor képzőművészeti díjának átadásához

Végy egy sodrófát, keresztben feszíts rá agyaglapot. Fehérre ferd és feketére, pöttyözd, huzalozd, vágj rá ablakot. Városterképet nyertél-e, vagy valamely vidéki táj színtgörbéinek kesze-kusza képét, az titok. Csillagtérképet bámulunk, vagy ős írásjelekkel kódolt tanmesét, mi döntjük el. A műtárgyak az embert arra intik, ne sajnálja a rájuk áldozott időt. Bár itt-ott már ereszkedik az éjszaka, és ez a lebegő, körvonalaiban felrémlő táj lakatlan is lehet, kitakart seb. Takarj be, talán ezzel vár bennünket, szemléltőt, haza.

Végy egy homlokzatot, málladozót. Futtasd be füvel, támassz neki létrát. Gyöngytyúkot, kecskét, macskát, csacsit rejsz mindenhová, ludat, lovat. Lassan az ember is bebábozódik, sután belóg a gazdátlanul küszködő, tatógó tájba. Tátongó ablakok, falon nyíló szemek – látlak, üzeni lazacszín és kobalt. Bölcs nyugalommal húzódnak keresztben-át a fehér vonalak, gyöngyöző kötelek, habzó kavicshegyek, s ahogyan buborékot vet a levegő, korallban, narancssárgán fölsikolt egy-egy részlet, és megragad.

Végy széket, pirosat, kereket, pirosat, fatörzset, pirosat, alakot, pirosat, majd hitesd el, hogy az mind kék, lila, várakozásba dermedt csontfehér, sejtelmes hamuszürke, méléző rózsaszín. Indulj világkörüli útra saruval, gyalog, pányvázd ki rakoncátlan söprűid az emberarcú kalyibák között, kötözz át korsót, formázz ördögöt, széklábat széktámlára téve bizonyítsd, hogy megtartható, ami ingatag. Citromzöld házbordák és pislogó falak, pár fölaggatott ruhanemű, zokni: földi helytartók.

Végy egy anyát, rajzolni tedd oda, hogy szöveget gyerek szemnek kibontson. Adj neki aztán tücsköt-bogarat, kószálni küldd, és írás lesz belőle. Gyufásdobozból gyártott bútoroktól, báboktól a gyermekkoron át a kolozsborsai elmegyógyintézetig viszd az út, ott pedig megfigyelheted, az első foglalkozáson ki sírja el magát. Televíziós meseműsorhoz készülnek díszletek s a hol-volt-hol-nem-voltba belezúg egy kerámia-sámándob eléggé érces hangja.

Végy akárhány magyar helyet, legyen az Gyergyószárhegy, Bálványos, Budapest, Sáránd, Mezőmadaras vagy Zsobok, majd nézd és lásd, ahogy a kezdeti bátortalanságból Forró Ágnes kezén pasztellbe fut a téglafal, a nádtető, a hajló oromzat, a vödör, táncol a seprűnyél, csigolyasort mintáz csuklólékonyságúra vett lónyak fölött a sörény, ijedten ugrálnak a tágra nyílt szemek. Ím, így kell a mozgót megdermeszteni, a szunnyadót himbáló lázba hozni, ilyen, amikor művész néz, és lát, és tud, és mer. A Jóisten tartsa meg őt sokáig, mindnyájunk örömére!

LÁSZLÓ NOÉMI
2024. április 4.